

Arrogante arkæologer og fantasifulde forfattere?

Af Redaktionen

Efter *Slangen i Sydney* er Michael Larsen blevet en kendt og populær forfatter, som nu er aktuell med sin seneste thriller *Femte sol brænder*. Allerede inden udgivelsen blev den også i arkæologisk interesserede kredse omtalt som bogen, der (endelig) forklarer helleristningernes betydning. Bogklubben 12 Bøger havde *Femte sol brænder* som månedens bog i april. Her blev den bl.a. foromtalt med ordene: "Og så kaster den tilmed nyt lys over bronzealderens helleristninger".

Der er god grund til at tro, at vi arkæologer vil blive konfronteret med Michael Larsens teorier, og derfor har redaktionen bedt ham gøre rede for disse i dette nummer. Som det fremgår af hans artikel her i Arkæologisk Forum og i en epilog i *Femte sol brænder*, vil Michael Larsen ikke kun skrive fiktion, men også deltage i en videnskabelig debat. Han mener dog ikke, at han kan komme igennem med sit budskab blandt konventionelle arkæologer, som han finder skråsikre og vrangvillige over for nye (arkæoastronomiske) teorier.

Vi mener ikke at arkæologer i al almindelighed er så negative overfor nye ideer og teorier. Faktisk finder vi Michael Larsen ide spændende, for selvfølgelig har også bronzealderbønderne haft et kendskab til himmelhvælvet. Det er da heller ikke for arkæologer nogen fremmed tanke at de dengang så på nattehimmelen med andre øjne end vi gør i dag - måske så de skibe hvor vi ser vogne, dyr og guder. Som arkæologer finder vi det heller ikke utænkeligt, at de har afbildet hvad de så, men om dette er, hvad de har gjort på helleristningerne, er vi dog knap så overbeviste om. Men læseren kan jo selv gøre sig sine overvejelser efter at have læst Michael Larsens artikel.

Artiklen bør desuden på en helt anden måde give anledning til eftertanke hos os arkæologer! For det kan være, at Michael Larsen har fanget en fornemmelse, som mange andre amatør-arkæologer har - nemlig, at arkæologer er skråsikre og arrogante. Måske virker vi udadtil meget sikre i måden vi fortæller om fortiden - selv om vi indadtil langt fra altid er enige - for de historier vi fortæller bygger på den tradition, som vi igennem vores uddannelse har erhvervet. Andre mennesker har andre historier og forestillinger om fortiden - naturligvis værd at tage i betragtning også for arkæologer - som ikke altid harmonerer med den arkæologiske videnskabs. Derfor kan vi ikke uden videre acceptere disse andre historier, som måske i vore øjne virker lidt for fantasifulde. Og det er måske her, mellem de forskellige historier, at der opstår et modsætningsforhold?